

NAGRADA ORLANDO ZA GLUMICU DORIS ŠARIĆ KUKULJICU 'DANAS SMO JAKO USAMLJENI, ZAROBLJENI U RADU I NOVCU'

Razgovarala TAMARA BORIC
 Fotografije DUBROVAČKE LJETNE IGRE

Nagrada Orlando za najbolje umjetničko ostvarenje u dramskom programu ovogodišnjih Dubrovačkih ljetnih igara dodijeljena je Doris Šarić Kukuljici za ulogu Mare u predstavi „Geranium“ Iva Vojnovića u režiji Marine Pejnović i dramaturziji Ivana Penovića i redateljice predstave. Doris Šarić Kukuljica rođena je 17. ožujka 1960. u Dubrovniku. Na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu diplomirala je 1982. Nakon angažmana u Kazalištu Marina Držića u Dubrovniku, od 1992. stalna je članica ansambla Zagrebačkog kazališta mladih. Izvanredni je profesor na Odsjeku glume na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Za glumački rad primila je brojne nagrade, od čega čak pet Nagrada hrvatskog glumišta. Ovo joj je drugi Orlando, prvi je dobila 1991. za ulogu u predstavi „Hekuba“ još jednog dubrovačkog autora, nezaobilaznog Marina Držića.

Nacional: Dobitnica ste nagrade Orlando za ulogu Mare u Vojnovićevu „Geraniumu“. Što vam ta nagrada – inače drugi vaš Orlando u karijeri – znači, i to za lik koji je napisao dubrovački pisac i igran je u rodnom gradu?

Drago mi je da se Vojnović ponovno našao na repertoaru Igara, i to s „Geraniumom“ koji se prvi put igra u hrvatskim kazalištima. Bio je to poseban izazov zato što su redateljica Marina Pejnović i dramaturg Ivan Penović tu pripovijetku najprije morali preobličiti u dramsku formu. Taj rad na tekstu tkao se duže vrijeme. Nagrada je uvijek rad i predanost i uvijek je to timski rad, ovo nije samo moja nagrada. Glumačka i autorska ekipa bila je predivna.

Nacional: Imate iskustva s Vojnovićem, dobili ste i Nagradu hrvatskog glumišta za Jele u „Ekvinociju“, ali spomenuli ste da se „Geranium“ još nikad nije igrao u hrvatskim kazalištima. Je li to bila velika odgovornost?

Apsolutno jest, posebno zato što nije postojao dramski predložak, nego se on stvarao, time je izazov još veći. Osim toga, kroz pripovijetku su stanja lika opisna, ne samo kroz moj već i druga lica, pa su redateljica i dramaturg sve to morali pretvoriti u konkretnu dramsku radnju. Kad sam čula da će se raditi „Geranium“, bila sam jako sretna. Čitala sam ga davno i ostao mi je u emotivnom sjećanju. Vojnović se utisne u vas, barem je sa mnom to slučaj, a kasnije se otkriva sve ono zbog čega je Vojnović to što jest u hrvatskoj književnosti. Velika je sreća što je upravo Dubrovačkih ljetnih igara, Dora Ruždjak Podoški i Saša Božić, odlučila povjeriti tekst mladim autorima.

Nacional: Kakvo je za vas bilo iskustvo rada s mladom ekipom? Imate, naravno, iskustva u radu s mladima, ali vjerujem da je ovo bilo ipak drugačije?

Bilo je fantastično, čak sam zaboravila da su mladi jer su bili otvoreni u komunikaciji. Razlike u godinama se izbrisu.

Nacional: Nije loše da se takav tekst iščitava mladalačkom energijom, zar ne?

■ DORIS ŠARIĆ KUKULJICA DOBILA JE DRUGOG ORLANDA, OVOGA PUTA ZA ULOGU U „GERANIUMU“ IVE VOJNOVIĆA

Ma to je jako dobro. Mladi ljudi sa svojim senzibilitetom trebaju otkrivati i postavljati osjetljive vojnovićevske teme, koje su tankočutne, poetične, nevine – neću reći naivne, jer ovo vrijeme je bitno drugačije. U ovom vremenu premalo je prostora za te fine osjećaje i fina tkanja, a oni ih pronalaze i prevode na današnji senzibilitet i to je velika vrijednost ovoga što smo napravili s predstavom. Pripovijetka je objavljena 1880., a mi smo uspjeli preskočiti tu vremensku barijeru.

Nacional: Žiri je objasnio da u ovoj ulozi „kao da ste utjelovili bol samu, duboku toliko da slama, na licu ostavlja izraz nevjerice, ali je ujedno i primorava da djeluje, makar i kroz žrtvu za druge“. Što je bilo najizazovnije u dočaravanju Mare?

U glumačkom postupku bilo je izazovno to što sam ulogu morala postavljati u kratkim vremenskim rezovima, od njezina djetinjstva, djevojaštva do zrelih godina. Morala sam biti pažljiva jer naravno da bi bilo smiješno da ja sa skoro 60 godina idem glumatati da sam dijete. Dakle, pazila sam da se sva ta lica mogu pretočiti jedno u drugo, da dobiju svoju puninu upravo u ovom što je ocjenjivački sud istaknuo. Vojnović je napisao da je Mare oličenje obične ali velike tuge. Svaka tuga posljedica je vrlo konkretnih događaja koje nam sudbina ispreplete u našim životima pa je tako nju sudbina izgađala. Ali u tim pogocima, koliko god se u nju urezalo tuge, toliko se ona propinjala s tom boli i uspijevala pomoći drugima i u nekim trenucima i sebi. Taj je tema vrlo zanimljiva danas, u ovo vrijeme koje je označeno kao vrijeme ravnodušnosti, egoizma i narcizma.

Za druge živjeti danas je velika rijetkost.

Nacional: Temeljna misao pripovijetke i predstave je samoća, a kako je ravnatelj Drame Igara Saša Božić rekao, „Geranium“ je priča o samoći, priča o onima koje ne vidimo i ne čujemo i upravo zato mislim da nas današnji svijet dovodi do tog trenutka da smo sve više otuđeni. Kako vi vidite pojam samoće danas, zašto je važno o njoj progovarati? Jeste li razmišljali o tome dok ste radili predstavu?

Jako puno smo o tome razmišljali, to je od početka i Marini i Ivanu bilo u fokusu. Htjeli su to tematizirati. Vojnović je označio Marine roditelje za sve što će se njoj u životu dogoditi, a oni su bešćutni ljudi koji se bave svojim poslovima. Ona odrasta uz takve roditelje, ali zapravo sama, nakon što mlađa sestra odlazi kod tete u Split. U najosjetljivijoj dobi živi s takvim roditeljima i tu kreće tema „Geraniuma“ koja je povezana s pupanjem, djevojaštvom. Ona je puna čežnje, puno čita, ali nema to s kime podijeliti. Kasnije životne okolnosti učine to da – to su vojnovićevski sudbinski okviri – ona ne uspijeva nikoga imati uz sebe cijeloga života. U njezinoj zreloj dobi njezina nećakinja Marica živi s njom na svježem morskome zraku i kad Mare pomisli da će ta Marica biti netko o kome će se ona moći brinuti, kome će moći dati svoju ljubav, Marica umire, a nakon toga umire i Mare.

Nacional: Iz ovoga iščitavam da se predstava bavi još jednom važnom temom današnjice – disfunkcionalnom obitelji?

Apsolutno. To je pripovijetka, a ne roman pa nema neke razrade odnosa ni mjesta, ali se apsolutno i o tome govori. Mi smo svi obilježeni time koliko ljubavi dobivamo kroz život, posebno kroz djetinjstvo u obitelji. Tu je naša sigurnost koju poslije vučemo kroz cijeli život. A kad je samoća u pitanju, mislim da smo danas strašno usamljeni. Dok smo radili predstavu, razmišljala sam o stvarnom i virtualnom svijetu u kojem se prijateljstva stvaraju i završavaju jednim klikom. Samoća kreće iz toga što smo zarobljeni u radu i novcu pa nemamo vremena jedni za druge, nema bliskosti. Sve više se zbog toga gubimo. U Hrvatskoj se još dobro držimo, ali teško je prorokovati, tehnologija nas toliko brzo jede da je teško reći hoće li se to promijeniti. Novac i tehnologija su uzroci samoće. Novac u smislu da se strašno puno energije uloži da bi se taj novac zaradio, a tehnologija zato što ono malo vremena koje nam preostaje provodimo u virtualnom svijetu. To nije dobro.

Nacional: Ljetna sezona je gotova i vraćamo se u Zagreb. U matičnom Zagrebačkom kazalištu mladih igrate brojne predstave, kakvi su planovi?

Već 21. rujna imamo premijeru predstave „Dobro je dok umiremo po redu“ redatelja Aleksandra Švabića, prema tekstu Ivora Martinića. On je divan autor i možemo biti sretni što ga imamo. Nakon te predstave radimo autorski projekt Darija Harjačeka „Mi i oni“. Ne znam puno o projektu osim da ćemo se baviti bolnom temom – školstvom.